

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. február 16-án.

Kezdő ének: 30. zsoltár 1. verse

Főének: 395. dicséret mind a 3 verse

Ének prédikáció előtt: 30. zsoltár 4. verse

Textus: Máté evangéliuma 15. rész 29-31. verse „Jézus azután eltávozott onnan, elment a Galileai-tenger mellé, felment a hegyre, és ott leült. Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, és ő meggyógyította őket. A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok épek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izráel Istenét.”

Kedves Testvéreim!

Csodálkozni, csodát tenni. Ez a két fogalom emelkedik ki a felolvasott evangéliumi történetből. Számunkra úgy tűnik, hogy a kettő teljesen különböző, sőt ellentétes, mégis egygé kapcsolódik. Amíg a csodálkozás hozzátartozik emberi valónkhoz, a csodatétel nem a mienk. Nem is nagyon kapcsoljuk ezt emberekhez. A csodának éppen az a lényege, hogy valami olyanról beszélünk, amit ember nem tud megtenni, vagy a körülmények nem abba az irányba mutatnak, mint ami a végén megvalósul. Ezek az események, a megmagyarázhatatlan, a számunkra érthetetlen mozzanatok csodálkozást váltanak ki bennünk. Mi csodát tenni nem tudunk.

A felolvasott történet meg is erősít minket ebben. Jézushoz viszik oda a betegeket, a különféle nyomorúságban szenvedőket és Ő gyógyít. A csodát Isten teszi. A képzeletünkben összekapcsolódik a megmagyarázhatatlan, a csoda fogalmával. Orvosi műtéteket, beavatkozásokat bemutató műsorokban hangzik el több alkalommal is, hogy a gyógyulásra ugyan már nem volt esély, az illető beteg mégis meggyógyult, csoda történt. Azt nem mondták ki, hogy valamilyen erősebb hatalom lépett közbe, csupán megállapították, hogy ami történt az elképzelhetetlen, tehát csoda. Mi Krisztusban hívő emberek azonban tudjuk azt is, hogy amikor ilyen híreket hallunk, akkor hozzákapcsoljuk a megmagyarázhatatlant a Mindenható Istenhez. Az Ő ereje megfelelő ahhoz, hogy valami hatalmasat vigyen véghez. Ez minden csodatörténetnek az egyik oldala. A hatalmas Isten, aki cselekszik. Azonban mindenütt mellette van a másik oldal, az emberi, amelyik csodaként éli meg az eseményeket. Szükség van a csodálkozó emberre, aki nem érti hogyan lehetséges mindaz, ami mégis megtörtént.

A történetből három mozzanatot emelek ki, ami számunkra üzenetet hordoz. Az egyik az, hogy Jézushoz mindenkit, és mindent oda lehet vinni. „Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal” – olvastuk az evangéliumban. Jézus pedig, amikor ezt látja, akkor mást tesz, mint amit általában a sokasággal tenni szokott. Nem olvasunk arról, hogy Jézus tanított volna. Felment a hegyre és leült. Pontosan ugyanígy kezdődik a Hegyi Beszéd is, hogy Jézus felment a hegyre és leült. A történet azonban ott úgy folytatódik, hogy Jézus megszólalt és tanította a sokaságot. Itt azonban nincsen tanítás. Azt olvassuk teljes természetességgel, hogy a sok beteget, akit oda vittek hozzá, a Mester meggyógyította. A csodatétel ideje volt ez.

Számunkra az üzenet ebből az, hogy a Megváltó senkit nem küld el. Éppen tegnap olvashattuk a Bibliaolvasó Kalauz szerint a kánaáni asszony történetét, amelyben próbára teszi a gyógyulásra várót, de őt sem küldte el. Jézus lényéhez az elfogadás, az odaengedés tartozik hozzá, nem pedig az eltaszítás vagy az elutasítás. Ugyanez jelenik meg akkor is, amikor a gyerekeket távol akarják tartani Tőle a tanítványok. Megszidja őket és ezt mondja: engedjétek hozzám jönni a gyerekeket és ne tiltsátok el tőlem őket. Jézus nem küld el senkit, sőt várja, hogy elinduljunk hozzá.

A kérdés ezek után előttünk is itt áll: megyünk mi Jézushoz? Törekszünk arra, hogy vele találkozzunk? Vagy bennünk van az a görcsös félelem, hogy minket úgyis elküldenek? Vagy attól félünk, hogy nem jutunk oda hozzá? Sok emberrel beszélgettem már, aki azt mondta, hogy ő nem tud Jézushoz menni, imádkozunk érte mi, hiszen mi közvetlen kapcsolatban vagyunk vele. Nem szabad félnünk odamenni hozzá, hiszen ez a felolvasott történet is arra utal, hogy sehol máshol nincsen lehetőség csodára, csak egészen közel hozzá, ahol megérinthet minket, ahol ránk nézhet.

Azt látom magunk körül, hogy minket úgy általában zavar a közelség és nem nagyon szeretünk magunkhoz közel engedni senkit. Sem a házastársunkat, sem a gyermekeinket, sem a barátainkat, már a barátságok is csak virtuálisan köttetnek, nem pedig valóságosan. Azt mondják sokan, hogy tartsák tiszteletben a magánéletüket. Jézushoz közel csak úgy juthatunk, hogyha mindenbe betekintést engedünk neki. A szívünk mélyébe, a legtitkosabb érzéseinkbe, a legjobban szégyellt bűnünkbe. Jézus nem fog elutasítani.

Odamehetünk hozzá akkor is, ha bűnök terhelik az életünket. Az egyik legnagyobb félelmünk ugyanis az, hogy mi azért nem mehetünk, mert nem vagyunk tiszták. Odaléphetünk, ha kérdéseink, kételyeink vannak. Ha nem is értjük talán, hogy miként vezet felé az út. Jézus mindenképpen elfogad. Egyetlen dolog az, ami

Elhirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. február 16-án.

elfogadhatatlan. Ha nem indulunk el felé, ha nem akarunk a közelébe jutni. Ha ezt tesszük, akkor kizárjuk életünkéből a csodát.

Egy alkalommal, amikor Jézus a Genezáreti tónál járt, beszállt Péter hajójába és megkérte, hogy evezzen a mélyre és vesse ki a hálót. Péter nem értette a kérést, hiszen az nem volt logikus. Nem volt halászati idő, már mindent rendbetettek a halászat után, de végül Péter mégis ezt mondta: a Te szavadra kivetem a hálót. Amikor pedig a hálója szakadozik, akkor így szól a Mesterhez: menj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok. Jézus azonban nem megy el, sőt tanítványává fogadja ezt a bűnös embert, Pétert. Nyugodtan mehetünk Jézushoz, mert Ő elfogad.

Azt is láthatjuk ebben a történetben, hogy Jézus számára teljesen természetes az, hogy csodát tesz. Mintha azt írná le Máté evangélista, hogy Jézus együtt evett a tanítványaival. Aki a történetet leírja, annak mindennél hétköznapiabb mozzanat az, hogy Jézus csodákat tett.

Mi hogyan állunk Jézus csodatevő erejével? Hisszük ezt vagy nem is vesszük komolyan? Az evangélium leírja, hogy mennyire természetes erő Jézus csodatevő ereje. Nekünk is ennyire természetesen lehet a lelkünket elé vinni. Odatenni minden nyomorúságunkat, hogy gyógyítson meg minket. Kimondani, hogy ez emberileg lehetetlen, de Jézus meg tudja tenni. Sajnos mi sokkal inkább érezzük a kételkedést. Azt gondoljuk magunkban, hogy bármilyen csoda lehetetlen. Másokkal még talán előfordul, de velem biztosan nem. Kicsi a hitünk. Jézus olyan sokszor megrója a tanítványokat: miért féltetek, ti kicsiny hitűek? Hát nem látjátok, hogy veletek vagyok? Nem érzitek biztonságban magatokat? Nem tudjátok elképzelni rólam, hogy bármit meg tudok tenni? Jézus ma is azt üzeni, hogy neki természetes az, hogy csodát tesz.

Jézus egy alkalommal elment Betániába. Ott éppen az elhunyt Lázárt siratták. Nincs már segítség, nincs már remény. Mondják is, hogyha Jézus ott lett volna, nem halt volna meg Lázár. Jézus, most már hiába jössz. Nincs esélyünk arra, hogy visszakapjuk Őt. Elkéstél. Jézus pedig odaáll a nyitott sírhoz, és így szól, egészen egyszerűen, Lázár, jöjj ki! Mintha nem is a halált kellene legyőznie, mintha csak Lázár odabent ülne egy széken. Jézusnak ennyire természetes az, hogy legyőzze az ember felett uralkodó erőket, hogy csodát tegyen.

A harmadik mozzanat pedig, amit magunkkal vihetünk üzenetként, hogy Jézus mindenkinek azt adja vissza, ami hiányzott. Azt olvastuk, hogy a vakok látnak, a sánták járnak, a süketek hallanak. Ami nem volt, azt kapták meg.

Komolyan végig kell gondolni, hogy nekünk mi az, ami hiányzik. Jézus kipótolja azt, ami nem teljes és megadja, ami nincsen, de ez csak akkor működik, hogyha mi látjuk életünk hiányosságait. Ennél a mozzanathoz jön elő az önvizsgálat. Milyennek tartjuk magunkat? Olyannak, akinek mindene meg van? Kimondjuk néha, hogy a hitünk rendben van. Erősek, kitartók, hűségesek vagyunk. Mi mindent értünk abból, amit Jézus tanít, sőt azok szerint élünk. A kérdés azonban a történet alapján ott lehet bennünk: nekünk mi hiányzik? Mi az, amit vissza kell kapnunk, amit elveszítettünk, amiben már nem egészséges az életünk? Jézus azoknak az életében teszi teljesen természetesen a csodát, akik tudják, hogy valami nincsen rendben. Halljuk is a figyelmeztetést a Megváltótól az evangéliumban: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket”.

Ha azt mondjuk, hogy mi tudunk járni, sőt futni is a hit útján, akkor Ő nem erősíti meg a lábunkat. Ha dicsékszünk azzal, hogy mi itt hallunk mindent az evangéliumból, akkor nem javítja meg a hallásunkat. Ha mi kérkedünk az eredményekkel, hogy mennyi mindent elértünk, hogy milyen sokan vagyunk, hogy mennyi minden a mienk, akkor Jézus sohasem adja hozzá az Ő csodáit. Akkor itt nincsen szükség semmire. Jézus azt adja vissza, ami nincsen.

Saul, a későbbi Pál apostol nem kért Jézusból. Üldözte a követőit, kegyetlen volt, és azt hitte, hogy tisztán lát mindent és a jó ügyért harcol. Aztán a damaszkuszi úton elé állt Jézus, és megállította. Saul leesett a földre, és megvakult a fényességtől. Mindaddig azt hitte, hogy lát, hogy tudja, merre van a helyes és az igazi út. Most pedig semmit nem látott, sem fizikailag, sem lelkileg: csak tapogatózott. Ebben a vakságban jött rá arra, hogy nagyon sok minden hiányzik még belőle. Kérte Jézust, gyógyítsa meg, tegyen csodát az ő életében is. Utána pedig Saul látott. Elkezdte hirdetni az örömhírt minden embernek. Rendbejött az élete, Jézus megadta neki azt a látást, ami hiányzott.

A mai történet kérdése az, hogy hol áll most az életünk? Jézus közelében, csodára várva, vagy éppen valahol messze? A mi életünk, és ezzel együtt gyülekeztünk élete csak akkor fog meggyógyulni, ha Jézushoz lépünk egyre közelebb. Mondjuk az ének szavaival: „Jövök semmit nem hozva, keresztedbe fogózva. Meztelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz.” Jöjjünk mi is Jézushoz, bízva elfogadó és befogadó kegyelmében.

Ámen!

Záró ének: 458. dicséret mind a 4 verse